

Overweging 17^e zondag door het jaar

Ik weet niet of u de film kent over de sociaal bewogen priester Daens. Daarin komt een scene voor van een jongentje dat honger heeft. Hij vangt een paar stekelbaarsjes, legt ze voor zich neer, samen met een paar kleine stukjes brood. Met zijn ogen stijf toegeknepen gaat hij bidden. Zijn handen zijn zo strak gevouwen dat zijn knokkels wit worden. Er wordt verder niets bij toelicht, maar iedereen die enigszins het evangelie kent dat wij zojuist hebben gehoord, weet waar het hier over gaat.

Als de jongen klaar is met zijn hartstochtelijk gebed doet hij zijn ogen open. Daar liggen nog steeds de kleine stukjes brood en drie stekelbaarsjes. Hij staat kwaad op en loopt weg, nog altijd met honger. Zijn kinderlijk geloof is definitief weg.

Het is ook geen wonder dat het juist dit evangelieverhaal is dat door critici van het christendom wordt aangegrepen om te laten zien dat ons geloof niet meer dan een zoethoudertje is. Want, zo geef je mensen niet te eten. Mensen worden gevoed door hulp en sociale gerechtigheid...

Ja, als je dit verhaal als niet meer dan een wonderverhaal ziet, dan is die kritiek misschien wel terecht. Ik denk wel dat dan een paar heel belangrijke gedachten in het verhaal worden gemist.

Allereerst is er de houding van Jezus. De evangelist laat er geen twijfel over bestaan dat Jezus het als zijn verantwoordelijkheid ziet om de mensen te voeden. Hij schrijft: 'Hij wist wat Hij zou gaan doen'. Het is zijn grondhouding om voor mensen te zorgen. Hij ziet hun vermoeidheid, hun honger naar brood en naar Hem.

Vervolgens – en dat is het tweede dat van belang is - doet Hij dat met het weinige dat er is; de paar broden en vissen die een jongetje bij zich heeft, iemand die nog niet volwassen is en eigenlijk niet eens wordt geteld. Alleen volwassen mannen werden immers geteld. Hoe je het ook bekijkt, het is allemaal ontoereikend.

Als wij mensen delen, doen wij dat juist vaak vanuit overvloed. Dat doen wij met geld en goed. Wij geven graag aan acties en projecten. Voor de meesten van ons is die vorm van delen niet zo moeilijk. Echt hebberige, gierige mensen zijn er gelukkig niet zo veel. Maar het wordt lastiger als het b.v. om persoonlijke inzet gaat of nóg lastiger, om te delen van wat er in ons omgaat. Delen van wat we geloven, onze idealen, iets van onze ziel delen met een ander. Wij hebben

immers veel meer aan elkaar te geven, wij kunnen elkaar namelijk inspireren, we kunnen elkaar geestelijk voeden.

Niemand gelooft zomaar uit zichzelf, wij hebben het ergens vandaan, van mensen die het met ons hebben gedeeld.

Het probleem bij dit delen is echter nogal eens dat wij denken dat wij daarvoor niet genoeg in huis hebben. Ik kom ik dat best vaak tegen. Dan kun je dingen horen als: 'Wat heb ik nou in te brengen?' 'In een gespreksgroep wil ik niet, ik kom niet goed uit mijn woorden.' 'Wat zou ik nou kunnen bijdragen aan die werkgroep?' En zo zou ik nog veel meer kunnen opnoemen. Delen, aan een ander iets van jezelf gunnen, van misschien het weinige dat we volgens ons in huis hebben, is een heel grote opgave. Ja, er is ook durf voor nodig: wát als ik niet word begrepen of ze het gek of verkeerd vinden wat ik te zeggen heb. En toch hebben we elkaar echt broodnodig als we geïnspireerde, gelovige mensen willen zijn en blijven. Geloven in je eentje is echt niet zo makkelijk. Om dat te kunnen, moet je enige bagage hebben ontvangen.

Gisteren was het de gedenkdag van Titus Brandsma, eergisteren zijn sterfdag. Hij noemde ons mensen Goddragers. Hij bedoelde daarmee dat wij mensen juist in het van onszelf aan de ander geven, iets van God in de wereld kunnen brengen. Dat was geen nieuwe gedachte. Paulus zegt het al: 'Niet ik leef maar Christus leeft in mij'. Dat kunnen we supermystiek gaan verstaan, alsof dat alleen voor heel bijzondere mensen geldt. Maar ik denk eigenlijk dat het heel gewoon is. Wij zijn als gemeenschap en als personen de plaats waar God aan het licht kan komen, waar God in de wereld geboren kan worden, juist in dat op wat voor manier dan ook delen van wat van onszelf is.

Als wij dát doen, als wij geven en delen, doen wij dat eigenlijk altijd van het weinige, het tekort, dat we hebben. Want, Superman bestaat echt alleen in de film of in stripboeken. Ook Titus Brandsma was fysiek een kleine, zwakke man. Maar hij was bereid te geven, een leven lang, tot in het concentratiekamp. Zo werd hij tot inspiratie voor heel veel mensen.

Ik wil sluiten met een gebed:

*Ook een verdorde boom
kan mooi zijn in het landschap.
Laat mij in al mijn kwetsbaarheid
een teken zijn van jouw mateloze schoonheid,
en geef me het vertrouwen
dat ik van mijzelf kan weggeven
en daarbij mijzelf vindt in Jou.
Amen*

Zuster Susan van Driel o.carm.

